

Scénář k rozhlasové reportáži – Základní škola Ivanovice na Hané

1. František Nadýmáček je v současné době nejstarším občanem Ivanovic na Hané. Narodil se ke konci roku 1927 do řeznické rodiny. Z doby útlého dětství nejraději vzpomíná na to, jak kvůli velkým sněhovým závějím mívali uhelné prázdniny.

Pamětník: 8:14 – 8:35

„Za války to jsme měli uhelný prázdniny, třeba to zas bylo výborný, že jsme tady měli dva metry sněhu na Harmáku a jezdili jsme každý den lyžovat místo do školy, to bylo nádherný, to se nám moc líbilo a nebo bruslit. Tehdy ty zimy byly daleko horší...“

2. Začátek války zažíval v době, kdy z obecné školy ve Chvalkovicích přecházel na měšťanku do Ivanovic.

Pamětník:6:32-7:09

„asi tak jsem chodil do té 6.třídy, tam už v Ivanovicích, šli jsme do té školy ráno no a to jsem viděl poprvní přijeli okupanti, čili Němci, přijeli od Těšic na motorkách a oni měli ty motorky s těma sajdoma, s těma lodičkama přívěsnejma, nás si oni nevšímalí samozřejmě, tak jen projeli a my jsme šli do školy no...“

Ve škole tehdy sabotovali výuku němčiny. V té době ale František ještě netušil, že jednou stane tváří v tvář přímo vojákům SS a spolu s rodinou bude čelit hrozbě smrti.

Pamětník: 1:17:20-1:17:54

„No a ten tatínek jezdíval teda ve 3 v noci v zimě v létě pořád, že do toho Prostějova s masem no tak potřeboval něco, kdyby ho někdo přepadl, aby měl nějakou zbraň, tak měl takovou pistolku. Teď tu pistoli samozřejmě měli odevzdat a nebo zničit. Ti Němci, kdyby nás chytli tak to by byla vyvražděna celá rodina.“

Pamětník:1:18:40-1:20:08

„Jenomže na druhé den přijeli esesáci, byl tady průšvih, mlynář z Dřevnovic v tom mlýně mlel obilí na černo. No ale tak šli taky tam k nám no a dobrý nic. Jenom až odešli, tak jsem se tam šel dívat taky ještě a našel jsem pod tím stolem náboj. No to by byla vyvražděna celá rodina. To to bylo hrozný to. Nevím, jak se to mohlo stát. Mně vypadl. A byl tam. Naštěstí si toho nevšímal.“

- 3. O holý život šlo Františkovi také ke konci války. Pomáhal v Ivanovicích a okolí s kopáním zákopů na obranu proti Němcům.**

Pamětník: 1:12:14 –1:12:49

„Tam kousek od té dráhy, tak tam nás zvolali, zakopat tank

Pamětník: 1:13:10 -1:13:17

“Tak mě dali k takovému vozu, tak jsme přijeli do Ivanovic, tam někde, jak měl Krab zahradičství, tam nás vylekala bomba, tam spadl ruční granát do té příkopy, těsně vedle nás, tak to jsme měli strach, no ale dopadlo to dobře“

- 4. Po maturitě v roce 1949 byl František odveden na vojnu. Nejprve do Brna na poddůstojnickou školu. Po nástupu komunistů k moci byl ale přerazen na těžbu uhlí do ostravských dolů.**

Pamětník: 32:36–33:07

„Byl jsem půl roku v té škole, tak jsme byli povýšeni na svobodníky, ale protože jsme byli samí maturanti a komunisti nesnášeli žádnou takovou kastu, že ano, tak prostě celá ta škola musela jít do dolů, kopat uhlí.“

- 5. Pozdější období svého života strávil František v klidu rodinného kruhu, až na 17.listopad roku 1989. Při návštěvě Prahy tehdy zažil nepokoje Sametové revoluce.**

Pamětník: 1:04:40-1:04:57

“No, a tak jsem tam jel na ten Václaváku se to akorát všechno tak shromáždilo, takže tam se muselo chodit tema bočníma uličkama, to bylo, měl jsem úplně obavy, abych se dostal dom...“

- 6. Své zkušenosti a zápal pro historii zúročil pan František Nadýmáček při práci v osadním výboru, v zastupitelstvu města Ivanovic na Hané a také při sepisování knihy o historii města.**